

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 326/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. C..., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 10 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajskej prokuratúry v Žiline vo veci vedenej pod č. k. 1 Kn 330/12-17 a jej prípisom z 19. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2013 doručená sťažnosť R. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy a práv podľa čl. 10 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 34 dohovoru postupom Krajskej prokuratúry v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) vo veci vedenej pod č. k. 1 Kn 330/12-17 a jej prípisom z 19. marca 2013 (ďalej len „prípis z 19. marca 2013“ alebo „napadnutý prípis“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal potom, ako bol v Žilinskom večerníku uverejnený o jeho „*osobe článok, ktorý neoprávnene zasiahol do [jeho] práv..., trestné oznámenie pre ohováranie a poškodzovanie cudzích práv*“ na autorku tohto článku A. Ž. (ďalej len „autorka článku“).

Sťažovateľ ďalej uvádza: „Poverený vyšetrovateľ trestné oznámenie odmietol, [on] proti nemu... sťažnosť nepodal, pretože... usúdil, že to v Žiline nemá význam. Avšak zaujalo [ho], že v ňom uvádzal, že meno A. Ž. je len pseudonym. Neuviedol však jej pravé meno ani dôvod prečo ho neuvádza.“

Následne sťažovateľ ako oprávnená osoba požiadal Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Žilina (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) o kópiu trestného spisu, preštudovaním ktorého zistil, že v zápisnici o trestnom oznámení boli začiernené osobné údaje (meno, priezvisko, adresa, podpis) autorky článku.

Keďže sťažovateľ považoval takýto postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva za nezákonný a účelový, podal Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na vyšetrovateľa trestné oznámenie s odôvodnením, že „*svojím konaním spáchal tr. činy zneužitie právomoci verejného činiteľa, marenie spravodlivosti a pozmeňovanie úradných listín*“.

Generálna prokuratúra odstúpila toto trestné oznámenie krajskej prokuratúre, ktorá ho vyhodnotila ako podnet – žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa – a odstúpila ho na vybavenie Okresnej prokuratúre Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“). Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresná prokuratúra prípisom č. k. 1 Pn 781/12-6 zo 14. februára

2013 posúdila postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva za zákonný a k utajeniu identifikácie autorky článku uviedla, že už 24. augusta 2012 pri zápisničnom doplnení trestného oznámenia prejavila obavu, že by v prípade odhalenie jej identity mohlo zo strany sťažovateľa dôjsť k prípadnej pomste voči nej. Uznesenie okresného riaditeľstva sp. zn. ORP-794/1-OVK-ZA-2012 z 12. septembra 2012 bolo preto koncipované tak, aby z neho nebolo zrejmé skutočné meno autorky tohto článku, ale len jej pseudonym. Keďže sťažovateľ požiadal o vyhotovenie fotokópie vyšetrovacieho spisu, boli vzhľadom na postoj autorky článku vykonané opatrenia smerujúce k tomu, aby sa sťažovateľ nedozvedel jej meno, dátum narodenia, bydlisko, telefónne číslo, a z toho dôvodu boli tieto údaje vyčiernené. Prokurátorka okresnej prokuratúry v ňom taktiež poukázala na písomnú žiadosť autorky článku z 1. februára 2013, v ktorej požiadala okresné riaditeľstvo o neoznámenie jej osobných údajov sťažovateľovi.

Sťažovateľ považoval vyjadrenie prokurátorky okresnej prokuratúry za nezodpovedajúce skutočnosti a poukazoval na spisový prehľad vyšetrovacieho spisu (na jednotlivé čísla listov), z ktorého je podľa jeho názoru jednoznačne zrejmé, že žiadne „zápisničné doplnenie“ nemôže existovať, a toto bolo podľa neho vyprodukované „dodatočne zo spätným dátumom“. Taktiež spochybňuje aj relevanciu písomnej žiadosti autorky článku o utajenie jej osobných údajov.

Keďže sťažovateľ nebol spokojný s vybavením svojho podnetu, „*podal opravný prostriedok nadriadenej prokuratúre*“, v ktorom už okrem uvedených námietok poukázal aj na „*čl. 10 dohovoru*“, z ktorého je „*zrejmé, že... 20. 8. 12 neviem kto nazrel do spisu a robil si kópie... 24. 8. 12 uvedená osoba vypovedala. Čiže ak to bola ona, je to neštandardný postup. Umožniť tejto osobe si dopredu spraviť obhajobu. Za ďalšie, nie je zrejmé v akom procesnom postavení osoba nahliadajúca bola, svedok? Ten nemá v zmysle § 69 ods. 1 tr. por. na to právo.*“.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého prípisu krajskej prokuratúry „*je v podstate tá istá demagógia ako v prípade okresnej prokuratúry. Jeho argument o analogickej aplikácii § 136 ods. 2 tr. por. je zúfalý alibizmus. Sám cituje ods. 4*

citovaného zákona, že je potrebný súhlas prokurátora no zabudol spomenúť, že súhlas neexistuje. Pokiaľ tým súhlasom myslí zamietnutie mojich podnetov, tak nemá poňatia o zmysle a podstate trestného poriadku.“.

Sťažovateľ sa v sťažnosti zmieňuje o bývalej zamestnankyni (zapisovateľke) Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) a vyjadruje presvedčenie, že utajovanou autorkou článku je práve ona. Dožiadanim adresovaným okresnému súdu zistil, že táto zamestnankyňa bola *„prepustená za podozrivých okolností súvisiacich s trestným oznámením“*, a to tesne *„po konaní o mojom trestnom oznámení“*. Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje, že toto je dôvod, prečo orgány prokuratúry odmietli jeho podnety ako nedôvodné.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Namietané práva R. C. rozhodnutím krajskej prokuratúry v Žiline zo dňa 19. marca 2013 sp. zn. 1 Kn 330/12-17 ako aj postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia porušené boli (čl. 2 ods. 2, čl. 26, čl. 46 ods. 1, čl. 149 ústavy SR a čl. 10 ods. 1, čl. 13, čl. 34 dohovoru).

2. Napadnuté rozhodnutie ústavný súd SR zrušuje a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Ústavný súd SR priznáva R. C. primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 €..., ktoré mu je povinná zaplatiť krajská prokuratúra do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 149 ústavy a práv podľa čl. 10 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 34 dohovoru postupom krajskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Kn 330/12 a jej prípisom z 19. marca 2013.

Sťažovateľ proti prípisu okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 781/12-6 zo 14. februára 2013 podal „v zmysle § 34 ods. 1 cit. zákona opravný prostriedok nadriadenej prokuratúre“, o ktorom rozhodovala krajská prokuratúra a vybavila ho prípisom z 19. marca 2013.

Krajská prokuratúra v napadnutom prípise poučila sťažovateľa tak, že „Vo vzťahu k opakovanému podnetu vás formálne poučujem podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre tak, že ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti.“. Keďže sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „ďalší

opakovaný tretí podnet by nemal žiadnu právnu účinnosť, pretože jeho podmienkou sú nové skutočnosti ktorými nedisponujem“, navrhuje, aby ústavný súd uplatnil svoju právomoc a preskúmal prípis krajskej prokuratúry z 19. marca 2013.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu [§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“)], pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06, I. ÚS 138/09).

Podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 32 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného

ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa stabilnej rozhodovacej praxe ústavného súdu má sťažovateľ právo len na to, aby jeho oznámenie, „opravné prostriedky“, resp. podnety boli vybavené kompetentným orgánom činným v trestnom konaní v kontexte jeho zákonného splnomocnenia a v rozsahu jeho kompetencií. Zákonnou povinnosťou krajskej prokuratúry bolo teda na podnet sťažovateľa primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť krajská prokuratúra splnila tým, že svojím prípisom z 19. marca 2013 zaujala stanovisko k námietkam sťažovateľa. Skutočnosť, že krajská prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že sťažovateľovi bolo upreté právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne iné s týmto postupom súvisiace práva, ako napr. právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Krajská prokuratúra v prípise z 19. marca 2013 uviedla:

„Keďže prvý podnet bol na úrovni okresnej prokuratúry vybavený zaslaním vám vyrozumenia pod č. k. 1 Pn 781/12-16 zo 14. 02. 2013, nami vybavované podanie predstavuje opakovaný podnet v zmysle § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre (č. 153/2001 Z. z. v platnom znení).“

Krajská prokuratúra odloženie opakovaného podnetu sťažovateľa ako nedôvodného odôvodnila takto:

„Prokurátorka okresnej prokuratúry vo svojom vyrozumení, s ktorým nesúhlasíte, poukázala na ustanovenie § 136 ods. 2 Tr. por. s tým, že sa v tomto prípade analogicky aplikovalo na osobu novinárky, ktorá podala vyjadrenie ako osoba, ktorú ste označili za podozrivú zo spáchania trestného činu.“

Trestné právo procesné (na rozdiel od trestného práva hmotného) umožňuje použitie analógie (čo v tomto konkrétnom prípade znamená, že ustanovenia výslovne uvedené v Trestnom poriadku pre štádium konania po začatí trestného stíhania sa môžu obdobne

použiť aj na štádium konania pred začatím trestného stíhania, ale po podaní trestného oznámenia), a preto postup vyšetrovateľa, resp. aj prokurátorky pri vybavení vášho podnetu nemožno označiť za nezákonný.

Pri použití postupu smerujúceho k utajeniu totožnosti svedka v zmysle § 136 ods. 4 Tr. por. je potrebný súhlas prokurátora, pričom tento musí logicky zvažovať pomer okolností, ktoré opodstatňujú ochranu záujmov svedka formou neuvedenia jeho totožnosti oproti záujmu iného účastníka trestného konania na možnosti riadneho uplatňovania práv pri hájení svojich záujmov.

V tomto prípade vzhľadom na fakt, že ďalšie riešenie vášho oznámenia pre údajné ohováranie v súvislosti s inkriminovaným novinovým článkom je bezpredmetné, a to ešte aj bez ohľadu na vyhodnocovanie formálnych znakov (najmä absencie úmyslu) trestného činu, už len z dôvodu, že ste boli napokon aj právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný zločin vraždy, nemožno ani v naznačenom smere vyhodnotiť záver dozorujúcej prokurátorky o opodstatnenosti ochrany totožnosti novinárky ako neprimeraný.“

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že krajská prokuratúra v napadnutom prípade zrozumiteľne a presvedčivo reagovala na relevantné námietky sťažovateľa smerujúce k preskúmaniu zákonnosti postupu prokurátorky okresnej prokuratúry, ako aj vyšetrovateľa okresného riaditeľstva. Závery krajskej prokuratúry, podľa ktorých postup prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorá vyhodnotila postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ako zákonný, bol v súlade so zákonom, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za arbitrárny. Samotná skutočnosť, že krajská prokuratúra sťažovateľovi neodpovedala v súlade s jeho predstavami a názormi, ešte neznamená, že by tým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by opakovaný podnet nebol riadne podľa zákona o prokuratúre preskúmaný nadriadeným prokurátorom podľa platných právnych noriem, ako to tvrdí sťažovateľ, a takisto nebola zistená žiadna príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru, ktorá by odôvodňovala prípadné prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia orgánov verejnej moci za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, rozhodnutím alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by postupom krajskej prokuratúry a jej napadnutým prípisom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva v spojení s článkom ústavy a práva podľa dohovoru tak, že by to umožňovalo vysloviť porušenie jeho práva po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. K namietanému porušeniu ostatných v sťažnosti uvedených základných práv a článkov podľa ústavy, ako aj práv a článkov podľa dohovoru

Porušenie základného práva podľa čl. 26 ústavy (ktoré zaručuje slobodu prejavu a právo na informácie) a práva podľa čl. 10 dohovoru (ktoré zaručuje slobodu prejavu) sťažovateľ namieta z rovnakých dôvodov, ako porušenie svojich ostatných označených základných práv a článkov ústavy a práv a článkov dohovoru.

Ak ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom a uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak to isté platí aj o základnom práve podľa čl. 26 ústavy a práve podľa čl. 10 dohovoru, ktoré majú materiálnu povahu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej orgán verejnej moci zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného (materiálneho) charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 26 ústavy a právo podľa čl. 10 dohovoru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že orgán verejnej moci súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 26 ústavy a práva podľa čl. 10 dohovoru by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany orgánu verejnej moci primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 149 ústavy, ústavný súd konštatuje, že toto ustanovenie ústavy vyjadruje, resp. určuje právny základ fungovania prokuratúry Slovenskej republiky, a nie základné práva, ktoré sú zaručené v druhej hlave ústavy. Preto nemožno čl. 149 ústavy samostatne aplikovať (a teda ani namietat' jeho porušenie) v konaní o porušení individuálnych základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ústavy prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 24/98, II. ÚS 810/00, II. ÚS 165/07). Vzhľadom na túto skutočnosť, že sťažovateľ namieta porušenie označeného článku ústavy, porušenie ktorého nemožno samostatne namietat' pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy, bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 34 dohovoru. Podľa tohto článku dohovoru môže Európsky súd pre ľudské práva prijímať sťažnosti od ktoréhokoľvek jednotlivca, mimovládnej organizácie alebo od skupiny osôb, ktoré sa považujú za poškodené v dôsledku porušenia práv priznaných dohovorom alebo jeho protokolmi.

Z uvedeného je zrejmé, že namietané porušenie tohto článku dohovoru neprichádza v okolnostiach danej veci vôbec do úvahy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa jeho ďalšími návrhmi (napr. jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2013